

JOSEP LLUÍS MATEO: “La meva vida marinera comença el 1980 a Menorca”

estiu

11

DIMECRES
27 | 07 | 2016

GOSSOS

EL PERCENTATGE DE
GOSSOS ESQUERRANS I
DRETANS ÉS SEMBLANT

MONUMENTS

AVUI VISITEM EL MASSA POC CONEGUT
CONJUNT RENAIXENTISTA DELS
REIALS COL·LEGIS DE TORTOSA

CULTURA

MERCÈ RODOREDA
TAMBÉ PINTAVA... NOIES
D'ULLS ESBATANATS

Superant
muralles
de sorra

01

Viatjar superant barreres

Les persones discapacitades reclamen hotels i transports adaptats per poder gaudir també de les vacances

NEREIDA CARRILLO
BARCELONA

L'Elisabet Vergés voldria que fer vacances "no fos una lluita". A la Míriam Ballesi li agradaria improvisar, llevar-se un matí d'estiu a l'habitació d'un hotel i decidir llavors què farà durant la jornada. A l'Adrià Vilapau no li fa gens de vergonya que el vegin agafat a l'espatlla de la seva dona, que li posa els croissants i les torrades al plat mentre recorren el bufet de l'esmorzar. L'Elisabet i la Míriam van en cadira de rodes i l'Adrià té una malaltia que li impedeix veure-hi correctament. Tots ells volen fer vacances malgrat que, de vegades, se'ls fa una mica difícil. Demanen que es camini cap a un turisme accessible, una opció encara minoritària però imprescindible per a tots ells. Expliquem les seves històries i experiències viscudes anant de vacances.

*
MÍRIAM BALLESI

"A l'avió, et converteixes en un paquet"

Utrecht, Mallorca o Sant Sebastià són algunes de les últimes destinacions on la Míriam ha desfet les malletes. Ella té debilitat muscular, no ha pogut caminar mai i es mou gràcies a la cadira elèctrica que ella mateixa va dirigint. "De manera espontània, no pots accedir a gairebé cap mitjà de transport. Ho has de planificar tot molt", es queixa.

Lamenta, per exemple, que al tren d'alta velocitat i als autobusos s'hagi de demanar un servei especial amb una rampa. Però el que considera més "indigne" és l'avió. "L'avió, moltes vegades, ens amarga el viatge", assegura. Malgrat tot, l'agafa sovint, ja que és de l'Argentina, tot i que fa 30 anys que viu a la capital catalana. "A l'avió, has de sortir de la teva cadira, te la fan fac-

Als avions s'han de facturar les cadires de rodes. Per tant, les persones perden la seva autonomia i queden en mans de tercers

turar. Et converteixes en un paquet. Et porten i et posen on convingui", es lamenta.

I, a més, un cop superat el viatge en avió, no s'han acabat les barreres. Caldrà un allotjament adaptat i triar una ciutat on anar en cadira de rodes no sigui un calvari. "Normalment dormim a casa d'amics o en pisos de lloguer que són planta baixa o tenen ascensor", explica. La Míriam comenta que gairebé ha renunciat a allotjar-se en hotels. Hi havia anat i sovint es trobava amb barres com ara escales, esglaons, portes estretes o banys massa petits.

Per banyar-se a la platja, necessita que l'ajudin. El seu company l'agafa i la porta a l'aigua. Per a les persones que van en cadira de rodes, en algunes platges hi ha el servei de les cadires amfibies, però a la Míriam no li van bé: "Són massa grans, t'han d'arrossegar amb la cadira, has de fer un trajecte des de la meitat de la sorra fins a la platja".

Per evitar situacions desagradables, la Míriam demana "l'accessi-

bilitat universal", que no se'ls tracti de manera especial, sinó que tant els transports com els hotels estiguin adaptats a tothom. "T'has de fer notar -assenyala la Míriam-. Sempre per la porta de darrere o per la porta del costat quan, en realitat, l'entrada principal podria tenir una rampa o un ascensor i tots entrariem per la mateixa porta".

*
ADRIÀ VILAPAU

"En molts països europeus hi ha molta conscienciació"

"Acabo d'arribar de Xèrica, a Castelló", diu amb un torrent de veu l'Adrià Vilapau. Ell té retinosi pigmentària, una malaltia que li ha fet anar perdent visió fins que, des de fa set anys, explica, hi veu "totalment borrós". "He d'anar sempre acompanyat", afirma l'Adrià. Tant a la platja com als museus i al bufet

02

03

04

de l'esmorzar de l'hotel ha d'anar de braçet de la seva dona. Per a les persones com ell, amb problemes de visió, fer vacances resulta una mica més complicat; però això, assegura, no ha de desencoratjar ningú: "No s'ha de tenir mai cap complex ni gens de vergonya".

L'Adrià és un viatger empedreït. El mapa d'Europa l'ha recorregut gairebé sencer: França, Dinamarca, Anglaterra, Irlanda, Noruega, Alemanya, Itàlia... A l'Adrià, que viu a Blanes i pot gaudir de les onades i trepitjar la sorra tot l'any, no l'espanta cap tipus de turisme: de sol i platja, cultural o fins i tot un turisme més actiu. "Si t'orienten bé, pots fer senderisme", afirma. "En molts països europeus hi ha molta conscienciació", reflexiona l'Adrià. Explica que en algun funicular no l'han fet pagar i que, quan va per Europa, entrar als museus també acostuma a ser gratuït en molts països. "Però per molt que ens ho expliquin, no podem gaudir mai de les pintures com els altres, que ho veuen amb els seus ulls", assegura.

Reconeix que hi ha museus i monuments adaptats, amb "la descripció en braille, i que, en alguns casos, et deixen tocar els objectes". Es queixa, però, que quan viatja per l'estat espanyol, a diferència del que passa en altres destins del Vell Continent, li fan abonar l'entrada. L'Adrià gaudeix de tots els

destins, malgrat no poder contemplar la bellesa dels paisatges o la majestuositat dels monuments. Capta els sons de les ciutats, el silenci del camp, degusta la gastronomia i recrea a la seva imaginació cada atractiu turístic que la seva dona li glossa.

* ELISABET VERGÉS

"El sector turístic hauria de veure'ns com un client més"

"Me'n vaig de vacances per passar-m'ho bé i, en canvi, m'he de barallar amb tothom". Elisabet Vergés va en cadira de rodes i és la responsable de sensibilització, lleure i esport d'ECOM, una associació de persones amb discapacitat física. L'Elisabet descriu així la frustració que sent quan, com tothom, va de vacances per desconnectar i gaudir, i es troba amb una estada plena d'entrebancs: autobusos que ha reservat amb rampa i no la porten, hotels suposadament adaptats en què ha hagut de treure els mobles al balcó per poder passar amb la cadira de rodes... Situacions com aquestes li fan les vacances menys plaents.

"Molts allotjaments no són accessibles i els que ho són, són més cars", explica l'Elisabet. Com a

01 i 03. La Míriam Ballesi, a la platja, explica que per viatjar cal molta planificació.

PERE TORDERA

02. L'Adrià Vilapau a la platja amb la seva dona.

DAVID BORRAT

04. El turisme accessible encara és una assignatura pendent. GETTY

membre d'ECOM, sol·licita al sector hotelier i a les administracions més implicació perquè restaurants, hotels i transports estiguin preparats per a les persones amb discapacitat. "El sector turístic hauria de veure'ns com un client més", assenyala l'Elisabet, que té la sensació que, en alguns casos, veuen el col·lectiu més aviat com una "trava" en comptes de com un client. Explica que en algunes discoteques i hotels li han demanat que hi anés a una hora determinada perquè "estaria millor", però ella vol tenir la llibertat de decidir quan anar-hi, com tothom. "Ens sentim discriminats", lamenta.

Al sector hotelier també li demana que inclogui un servei d'assistència personal, algú que, per exemple, ajudi l'hoste amb cadira de rodes a aixecar-se del llit i amb altres necessitats que pugui tenir. Seria només durant unes hores, però evitaria que les persones amb cadira de rodes haguessin de fer vacances amb el seu assistent personal, cosa que "encareix molt el viatge", explica.

D'altra banda, a l'administració també li demana que faci complir la normativa d'accessibilitat als restaurants i hotelers. "Conec gent que no va de vacances o que acaba anant sempre al mateix lloc", afirma. Reclama que tothom faci un esforç per enderrocar els murs que es troben a l'hora de viatjar. —

Turisme accessible a Catalunya

L'Agència Catalana de Turisme assegura que al país hi ha més d'un miler de recursos turístics en què s'han suprimit les barres arquitectòniques i s'ha treballat en la comunicació perquè persones cegues, sordes i amb necessitats especials puguin gaudir de museus i altres equipaments culturals.

Segons l'agència, el país disposa de 150 quilòmetres de vies verdes i camins accessibles. Hi ha vols en globus aerostàtics adaptats per a persones amb cadira de rodes, escoles de vela per als discapacitats que volen llançar-se a l'aventura i museus i altres punts turístics com ara el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Món Sant Benet o la Seu Vella de Lleida en què hi ha guies i informació per a persones amb problemes visuals i auditius.